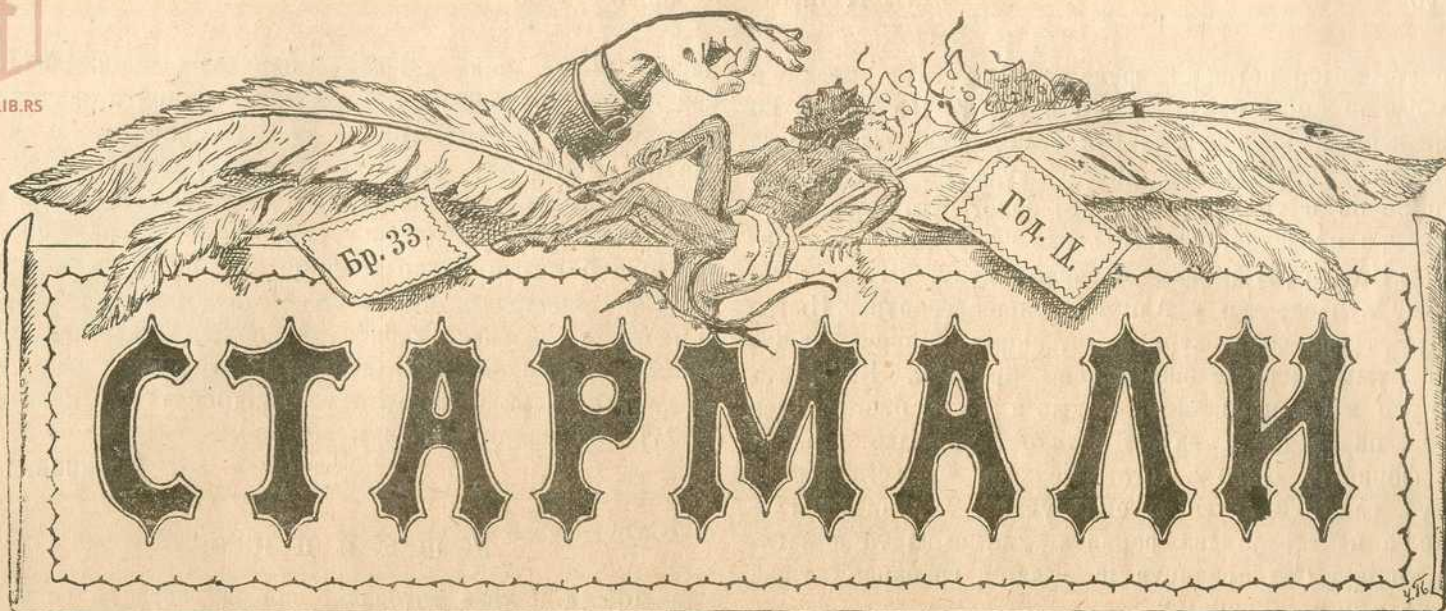




WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА



# СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 30. новембра 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погодилшња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жит.

То би тек било потпуно јунаштво.

Хтели су, ал те нису могли  
На клизавицу навести.  
Иларијоне,  
Дика ти савести!

Понети митру свету,  
А бити лутак туђ!!!  
Зборити грешне зборе  
— Ил ђутат' као смуђ —

То ниси смео.  
То ниси хтео.

\* \* \*

Још један корак само  
— И не би био ман —  
И ти би оти'о тамо,  
У православља стан.

И не би мор'о крити  
Згрчену гњевом пест.  
И сви би чули твоју  
Пред богом исповест.

И постало би јасно  
— Какав је удес наш,  
Баш ако крв и живот  
За домовину даш.

На видик би изиш'о  
Свих оних замка сплет,  
Којим' се цркви нашој  
Слободан гуши крет,  
Што ми све давно знамо  
— Ал не зна други свет.

Овако с' само чуло  
Што ти је рек'о брат.  
Но лепше је quod homo  
Ipse et citto dat.

— ић.

Шетња по свету.

XXXV.

Веле, да на свету има таквих људи, који не верују, да жељезница постоји, или ако баш и верују, да постоји, онда ипак не верују, да је пара креће, него мора да су негде прикривени коњи, па они вуку жељезницу. Ја не знам, да ли одиста на свету има таквих људи, али знам, да Емилијан Радић не верује, да на овом свету има људи, који се не би хтели примити владичанске митре. За то он и не верује још, да је архимандрит Руварац одбио владичанство. Та ко би за бога још тако ограничен био, па да не прими митру и штаку? Јест, ал веле да се иште неки реверс, нека резигнација. Па ни то није ништа. Радић би потписао за једну митру хиљаду реверса. За то он и не може да верује, да се архимандрит Руварац због једног тричавог реверса одрекао митре. Радић би за митру и за какву Митру потписао и ђаволу своју душу, а камо ли не би обрадовао Тису са парчетом папира. Међу тим добро је, док међу нашим калуђерима има још и таквих људи, који неће ни за какве реверсе да знају. То значи, да се и под калуђерском кампањом налазе по неки пут српске мисли и да човек и у калуђерској црној ризи може српски осећати. Радићу су то да богме непозната чувства, али ја као мислим, да ће се можда упознати и спријатељити с многим Митрама, но митру неће никад натаћи на своју петнаестопунтовну или по новој мери седам и по киловну главу. То јест глава његова мора да је

још тежа, јер петнаест фуната тежи само мозак а сад где је коса, брада, кости и месо? Но можда ко неће веровати, да је Радићев мозак тако тежак. А за што не би био? Има и других чуда на свету, па за што не би и то чудо истинито било? Ето ја сам пре неки дан од једног пријатеља из Аде добио ово писмо: „Препоручујем вам ађански купус. Нигде нема таквог купуса, као у Ади код нашег гробара. Његов купус треба само купити и усећи, па више ништа није нужно, јер је био готов оправљен. Било је у њему и меса, и сланине, и соли и већ је био запржен готов, па за то је ваљда и тако скуп, две главице два форинта. Нико с тога није хтео од њега купити купус, само се други татор усудио, да куши две главице, а платио је два форинта, али је за то и нагазио тројку. Сад препоручује сваком гробарев купус, па то ето и ја чиним.“

Ето дакле, кад може ађански купус да је тако чудноват, те да има у њему и меса и сланине, и соли, и да је готов запржен — за што не би онда и Радићева глава чудновата била? Оно, разлике ипак има, јер од ађанског купуса може се са две главице нагазити тројка, а од Радићеве главе тешко да и он сам има какве хасне.

По закону асоцијације идеја морао сам се одмах сетити на купус, чим је реч била о Радићевој глави, али манимо се и купуса и Радићеве главе, па да видимо, шта раде најновији европски „вандрокаши“, т. ј. бугарска депутација. Поред луде главе страдају ноге вели наша пословица, па се иста обистинила и на Бугарима. Сад иду и траже помоћи од оних, који су Абдул Кериму носили сабљу и који су одлучно противни били, да се Бугари ослободе од Ту-

рака. Сад им кличу „живели“ они, који су пљескали. Кад су оно башибозуци казанили Бугаре и њихове жене и њихову децу. Пошли су у „вандровку“, а чистав ће им пут залудан бити. С тога и рекох, да поред луде главе страдају ноге. Да су лепо седели код куће, те да се окану сваког ђоравог посла, па никад лепше и боље по Бугарску и по Бугаре. Е али њима је до „вандровке“ и до шетње. Па нека их. Увериће се, да ће свуда добити — шипак. Дакле неће се моћи потужити, да нису добили ништа. Само рад тога нису се морали кретати у „вандровку“ на далеки пут. То су могли добити и код куће.

Милисав.

## У Ш Т И П Ц И.

До сад је увек трубила српска влада да се куј атентати против краља Милана. Сад, кад ово дану донеше цештанске новине вест да се спремао атентата београдска влада вели: Није истина.

## О свећењу водице.

У „Гласу Народа“ бр. 14. читамо ову песму, која се тиче неких (ваљда не баш свију свештеника“):

Кад сирому водицу освети  
„Свјати Боже“, што год брже може.  
Ал кад види на асталу банку,  
„Свјати Боже“ по сваком буцаку.

Не смемо противсловити, јер је уредник „Гл. Н.“ и сам свештеник, пак ваљда најбоље зна како бива.

## ПОДЛИСТАК.

### Изненадна посета у једној школи.

(Рецимо да је било пре сто година — али биће нешто мање).

Учитељ. Дакле сад ћемо се молити Богу, устајте! Пазите на команду: један два, три. . . . Кад свршите молитву, узме учитељ записник и прозива све редом. На броју нема Жалчевића, Кепула и Пуцула.

А гди су та три ниткова? запита учитељ.

Деца слежу рамени.

Тво зна гди је кућа Жалчевићева? А Кепулова и Пуцулова? Керчевић диже руку. Но, иди тамо и кажи, да се таки вуку у школу.

Керчевић оде, и за кратко време враћа се са закашњенима.

А гди сте вас тројица до сад?

Молимо господине мени није дао отац, каже рано је још, промуца Жалчевић.

Да, да, мислиш, то ће ти помоћи, бићеш честит као што ти је и отац; он је крао црквене свеће кад је био татор, а ти ћеш коње, — држи! Керл један. Жалчевић пође на место, а учитељ га за уши, и покаже му прстом место да клечи.

А гди си ти шпормајстору досад? запита Кепула.

Молим господине товарио сам с' оцем ђубре на сонце. Да да, твој отац тврдица, жао му је да ти даде крајцару на шк. календар, јел? држи! Па и Кепул прими „достојнују част“, и оде да клечи.

А шта је с' тобом Пуцул? Пуцула већ вата грозница, па мери дужину и лебљину морсковаче. Мене је, молим господине, мати. . .

Доста, доста, знам; да ти је мати честита, досад би се удала, држи! Извуче и он, и оде код остали, а учитељ му помогне одостраг гурнувши га, умало што му врат не спаде.

Док је овај суд трајао — избије девети час.

Сад ће мо приступити к' читању; извадите читанке, — ал на команду: један, два, три.

Нађите отсек фтори бр: 27. — Читај ти Шуганеровићу! Шуганеровић поче: Неки гавран украде комад сира, и сједне на висо. . . .

Ти, Бумбаровић ниткове један, шта шапућеш са Туткалићем? На поље! држи! Тако, сад иди, па шапући опет. Читај даље! „Шуганеровић“ наставља: „ком дрвету да једе. На мах га спази лисица, довуче се под дрво, и стане хвалити гаврана. Гаврану се та хвала тако допаде. . . .

Који то зева? А ти си Чанколизић, оди на поље! Цела ти фамилија не ваља, па одкуда ћеш ти бити као што треба; лези! Учитељ поче кукавног „Чанколизића“ мазати као коња, сав се умацуро од плача.

## П у с л и ц е,

♣. Неки људи умиру од атентата, а неки опет живе од (разглашавања) атентата. — Чудна времена!

—|. Даклем најновија жупанијска седница у Вуковару упротоколирана је, не као до сада ћирилицом, него латиницом. То је сигурно за то, што су по г. поджупана шиљали депутацију.

⊙. У Нишу излазе новине под именом ЗРАК (сигурно виделов). Али кад се поштанска марка случајно прилепи на прво слово тога наслова, онда тек исте новине добију име, које заслужују.

□. До сада су репате звезде предвозвештавале рат. А сад то чине репетаचे пушке. (Штета што се тако изменило, јер репате звезде биле су много јефтиније.)

≈. Зима се баш не шали. И краљ Милан зебе, да га Црногорци не украду. (Ваљда ће му на пролеће бити мало топлије.)

♠. Ала би то био иберашунг за Јашу Томића, кад се из Ваца врати, а међу тим се Бекић (наравно под туђом образном, — јер своје нема) опет увукао у „Заставу“.

Реците Лази

Нека пази

Ко кроз деру улази.

Ђира. Јеси ли чуо шта пише поп Панта о пок. Јов. Суботићу?

Спира. А шта?

Ђира. Вели „да није умро, живог би га саранили.“

Спира. Е где молимте, како су се сад неки попови провреднили. А ми знамо да неки попови нису хтели ни мртве да сахране, док не виде „на осталу банку“.



Ђира. Јеси ли чуо да је скуменски патријар Јоаким четврти дао оставку?

Спира. Чуо сам. Па ко ће сад доћи на његово место?

Ђира. Веле да ће доћи Јоаким трећи.

Спира. Та то онда иде натрашке.

Ђира. Тако се и мени чини. Ал сад ваљда сви атријари морају да иду натрашке,

Ђира. Шта велиш ти, Спира, на тај нов порез, који ће морати плаћати нежењени.

Спира. Не знам, можда је то и паметно. Ал ја би знао нешто још паметније.

Ђира. Но, на порез на нерођене. Ти треба да плаћају највише непосредна пореза, јер су се лукаво и вешто извукли од плаћања свију посредних пореза.

Читај даље ти Мућковићу! „Мућковић“ не зна ди је стао „Шуганеровић.“ А, мајсторе, ту си, тако ти пазиш?! Оди лези! Кад га поче поливати оном трском, дера се кукавни „Мућковић“, мислиш да га жигосу.

Даље ти, Цупкалић! Не зна ни он дије стао „Шуганеровић.“ Оди вамо, лези! „Цупкалић“ стиско зубе на ни да гласка од себе дала, само гребе од муке патос под собом.

А керл један, и овде си још јогунаст, јел? Па поче још живље мазати, марш тамо, на клечи.

Продужи ти Денало, даље! „Денало“ колико га грло подноси поче: „не, пак поче од милине гакати.“

Шта тај Швићкалић тамо цуња по скамији? Изићи на поље!

Молим, господине, ја знам ди је, па поче: „Тек што отвори кљун, . . . .“

Не питам те даље, само ходи на поље, јер и онако имам на твог стрица „пик“. „Швићкалић“ се чини и невест, те настави ко здрав читав даље: „испаде му сир...“

Ћути, ферфлухтер керл, па на поље. „Швићкалић“ неће на поље. Дед га ти, Чизмићу, за косу, а ти „Денало“ за ноге, па га извучите. Овима није требало дваред рећи, спопадоше га и извучоше га, а на заповест и повалише, а учитељ по њему као пинтер по старом бурету. Док су га тако припушавали, други од смеја дигли школу на главу. Сад га пустите; а, доћеш ти мени још на

руку данас! моли се богу што мало гледим кроз прете комшији Шодрову за љубав, а друкчије би ти добио!

Дед ти, Крезубићу, читај даље! Крезубић настави: „Тек што отвори кљун, — испале му сир, . . . Зевало, Кубурић, Звонцош и Клуподерин — овамо на поље! Ја сам казао, да није слободно по сокаци завјавати и зепсти а ви сте на материце, као што сам из поузданог извора дознао — чак до М—ске унке на соница се возили.“

Молим господине ја нисам; нисам ни ја, молим; ни ја; ни ја; као из једног грла почеше сви. Мајмунић сведочи да јесте. Један за другим лежу, а кад који устане чешкајући се одлази на место.

Читај даље Штипало! Овај поче муцати: сп, спо, споп, спопаде . . . видиш како те је овај господин у млађем разреду научио, е ал њему нема суда; његов је председник, његов одбор и сви; на поље! Штипало поче у напред слинити, ал помоћи нема.

Настави ти Калабурић даље, па мало побрже, јер нећемо данас бити готови, а предмета још сијасет!!!

Калабурић настави: „лакомо и прогута; а лудо га врана. . . Збиља јуче сам се сетио, оди ти, Биберићу, на поље! Ниси летос о испиту знао да кажеш, колики је вадздушни притисак једне површине човечијег тела.“

Молим, господине, сад знам, проговори кроз плач Биберић. Знао, не знао напоље! па оцепа и њему од ока.

Сад погледи на сат. Гледај хуле једне, колико ме задржаше, — већ пол дванајст!!“

)(. Србија троши трећину свога прихода на војску (дакле релативно више него и сама Русија). — Ако је за Косово, доста је. Ако је за Сливницу, много је. Ако је за напредњачке цепове, мало је,

×. У целом свету излази 34.700 новина. — Сад представите себи колико ту има лаж и колико вере (сије).

≡. Има у шајк батаљону неко село, које се донikle звало „Тиса Калман фалва“. Но или се село застидело свога патрона, или се патрон застидео села — елем селу су име променули. Сад се зове „Тител-Граховај и Телеп“. (Те лепоте у свој Босни нема.)



**Бука.** Слушам у Пештанским новинама има, да су неки хтели да убију краља Милана, и да је међу тима одавде из Новог Сада Грујић (Јота.) Зашто би тај био против краља Милана.

**Шука.** Е зашто. Његов друг Стева Павловић добио је недавно од краља орден Св. Саве, па ваљда мисли Јота, да није ни он гори Србин од Павловића.

**Бука.** „Ако се зато срди, право се срди.“

## Са луфтбалона.

### II.

Јутрос рано, ма да је био ваздух магловит и мутан кад оно Стеве Павловића појмови о журналисти-

Хајде ти Награјисало заврши већ једном!

Награјисало се накашље, пљуне па онда заврши: „изсмеје.“

Сад ће нам то све лепо приповедити Цицварић. Док се Цицварић домишљао, Заглаисало диже руку. Хајд ти дакле говори!

Он је читао, онај, онај како је гавран. онај, — . . . .

Шта се тај Малаљугић тамо врпољи? оди овамо!

Молим господине, Брзоногић појео моју лепињу.

Хм, видиш ти њега, баш је он спао на твоју лепињу, има његов отац више, него ваше обадве куће, јер није карташ ни пијаница ко твој отац; држи! Мамаљугић пружи руку, те у који мах учитељ да замане морсковачом, у тај мах неко: куц! куц! Херајн! повиче учитељ.

Врата се отворе, унутра ступи човек повиша узраста, црвене браде, поклони се, и пружи учитељу руку. Да и не спомињем да су га деца са „добро дошли“. . . . поздравила.

Јасам Н. Н, школ. надзорник. Учитељ скине „комотницу“ и уплахилено рече: особито се радујем, дошли сте да ми школу визитирате, јелте? Е баш ми је мило. Изволите, седите!

(Свршиће се.)

чком моралу, дигнем се ја на моме луфтбалону тако високо, да ме ни Ђурковић својим носом не би могао додирнути, пак сам шествовао тихо по ваздуху премишљајући о бесмртности душе и о Чурушком св. Јовану, који има на левој ноzi шест прстију. Штудирао сам на коју страну да се пустим и над коју варош да се наднесем. Над Будапешту пет забав, јер ако ме опа(или цупа)зи полиција, може помислити, да сам какав дефрауданат, па да сам се са касом заједно подигао у ваздух, па би јамачно пушкама горе желећи да бар једанпут у свом (и у деветнаестом) веку и она (т. ј. будапештанска полиција) дефрауданта ког ухвати.

Над Карловце, detto не нагињем, јер би ме могао опазити арх. синод, па како је о-скудица у кандидатима за влади-ковање, а видећи ме како сам се уздигнуо над свима земаљским створима, дакле и над народним сабором, то би још могао доћи у уни- и ре-версалну неприлику да ме изберу за владику. А шта бих ја тужан са женама и дететом — хоћу рећи са женом и децом, кад ти нису научени на толике годишње приходе; нити су се икада возили на четири коња, — као што свети канони архијерејима налажу.

Да ли да се врнем Кикинди? — Е, али у Кикинди излази „Садашњост“, а она тврди, да је сад опет Бекић постао дописником „Заставиним“, а ја опет то не могу веровати ни онда баш кад би се и прошлост и садашњост и будућност у једну персону слили и на главу стали. Но кад би ми се то ипак доказало, могао би од чуда и покора у несвест пасти, а то би ми (са висине ове) могло здрављу шкодити.

Над Загреб не смем, јер ту би могао запети за ону ваздушну кулу, на којој пише девиза: „Бог и Хрвати“, — а ја данаске не би волео запињати ни о шта што је хрватско, као год што се једим кад Хрвати запну о оно што је српско. Ја би волео да нам стари бог (ал не онај нови бог, који је компањон само са Хрватима), да нам, велим, стари бог, и једнима и другима даде разум, и то брз разум, — а за невољу макар био и сп о разум. Само да се већ једаред видимо у једном колу, које би заиграло по нашој, а не по пештанској ноти.

Да ли да идем у Вршац? — Ко би још тамо ишао, кад ено људи се одричу и владичанске митре, само да не би морали дисати ваздух, који је Емилијана Радића напојио (дакле онај дворски ваздух).

Добро, добро, а да куда ћу дакле?

Ваљда тек нећу овако висити у ваздуху, као српске народне жеље, или као шунка у опаку!

Најпосле се решим, одврнем шрафове, отворим вентиле, запалим шпиритус, удесим штрајге и после дугог и брзог пловљења кроз ваздух стигнем сретно над Нови Сад, и то се нађох баш над оном кућом, где роде имају своје гвездо на опаку.

Нови Сад ми се јако допао из ове тичије перспективе. Соваки калдрмисани све самим новим календарима; нарочито је лепо видети где су календари „Ружице“ посуте свуда по тротоарима, те ови миришу као ђулистан; календари „Ласте“ најбрже су распро-

дани, јер су ласте тице селице, те се одселиле одавде и отишле бог зна куд у свет; улице су новосадске осветљене чланком „петролеум као лек“, у којем се доказује да је петролеј сигуран лек од колере и од скоро свију других болести, што доктори до сада нису ни сневали, него су те болести за опасне држали; — куће новосадске као да су покривене „нашим Добом“, те се све партаје ту же да им прокисава, јер су уводни чланци врло водени, па пропуштају воду, не само на таван и у собе, него чак и у бирташке подруме. — Опасио сам са оне висине и уредника „Нашег Доба“; баш је утрчао био у неку цукотину између две стене (чини ми се да га је вијала нека рода а ми знамо, да он није родо-љубив). Куће су у Новом Саду доста лепе (за то се ваљда тако поносе и туђе), прагови на књижарама и у уредништвима нису ни мало изобијани; и иначе је благодет у овој вароши, н. пр. порезно звање има само једно једино (каткад је и једито) а бирцуза има сијасет божији, па куд ћеш боље по грађане! Кождер има само један, а адвоката преко четрдесет; гробља има само 3—4, а лечника скоро двадесет (дакле по један лечник иде на два адвоката, ал ови су за то све гојазнији и руменији *exsertis excipijendis*); чиновника имају Новосађани до душе доста, али чаша пива куд и камо више; променада је једна, али велочипедиста има доста, који су окупирали а скоро већ и анектирали ову, тако мирну тери-тори-ју.

Кад сам се нагледао Новог Сада пустим пару из луфбалона, побацам доле све штрање са лентерима и ови се закаче о неке гомиле ђубрета, што су намештене по улицама (да пркосе колери) и тако се зауставим на сред пијаци новосадске. Мађарски знам нешто натуцати (јер и мене су се учитељи натукли док сам то научио), те тако добијем *ebéd*, *vacsor*-у и *szálás* у кафани „код зеленог кеца“ и ту сам сад намеран да преноћим.

Ваљда ће ми кадгод сванути — —\*)

#### Ваздухопловац.

\*) Збиља. На моју велику жалост сад сам баш чуо да су ми неки чланови срп. клуба замерили, што сам у моме последњем (или управо у првом) ваздухопловству, говорећи о њима споменуо реч јогундук. Али они су заборавили да реч јогундук долази од мадарског права, које се зове јог (а према нама Србима изговара се и: јог!). Дакле у томе нема никакве увреде за њих и за њихове појмове.

#### Зар није погодила? . . .

Мали Јова читао је молитву при столу.

(Њак је био, ишао је већ у прву школу!)

једног дана упитаће слатки синак мамин:

„шта то значи, кад ја кажем на послетку: *Амин!*?“ —

на то ће му сеја мала премудро помоћи:

„то ти значи, да ће затим одма ручак доћи!!!“

Др. Казбулбуц.

#### Ќлетве.

Мој комшија Прока врло је општар и злорек човек. Страшно уме да грди и да куне. Сваки час чујем из његове авлије вику и познам његов глас, како благосиља:

— Герман ти се на душу попео!

— Обио ти се синодски одговор о главу!

— Ала си бистар, као Ђурковићева логика!

— Шта си се напео, као Емилијан Радић!

— Ако те фиснем овим закључком загребачког српског клуба, таки ће те румен облити!

— Што си се сплео к'о поп Панта у Гласу Народа!

— Куд си се устумарао као његова Сметеност по Пешти!

— Да бог да те затворили у Германову спаваћу собу, те да целу ноћ мораш слушати ехо немирне савести!

— Срам те било! Да имаш мрве поштења, не би ту остао, него би ишао у шталу па чешао коње и носио ђубре! (Ово је све газда Прока без сумње своје кочијашу говорио).

#### Клисара.

#### Два занимљива писма.

13. новембра решио је клуб српских посланика у Загребу, и то на предлог Ђурковића, да посланици што одважније пораде на развиту српске аутономије. Тада је Герман Анђелић написао Ђурковићу овако писмо:

Премили мој!

И до сад сам Вас увек називао: „премили“, ал нисам имао право, него Вас тако тек сад могу назвати. Да мој „премили“, пре сте ми били мили, пре — мили, сад — мрски. Истину Вам кажем; Волео бих да су ме последњег сабора народни посланици с камењем затрпали, чега сам се и бојао, него што ово данас од Вас дочеках.

Овако као ја с Вами, није ни Христос Спаситељ прошао са Св. Петром. Петар се одрекао Христа у најтежем часу, ал то се могло очекивати. Дobar човек мора бити понекад зао, јер: „Никто же без греха“, али да зао човек мора бити понекад добар, то нигди не пише, нити се десити мора.

Казујте молим Вас, шта Вас нагони да радите сад са српским клубом, па још да узмете на се улогу вође? Кад сте се Ви још држали речи праведног Јована, те хоћете сад одједаред да будете слепом око, и хромом нога? И какву аутономију тражите Ви? Ви добро знате, да сам ја у том питању одлучан као Христос. Христос је казао: „Ко није самном, тај је против мене“, а ја велим: „Ко је за аутономију, тај је против мене.“ Да није и Вами дошла воља, да надамном остварите речи Св. Ефрема, које гласе: „Калуђер постом, неспавањем и непрестаним трудом ваља тако да осуши своје тело, да му се трбу за леђа прилепи.“ Ако хоћете то, онда ће Вам жеља скорим испуњена бити. Не треба ми поста, неспавања и труда моји „пријатељи“ као што сте Ви труде се већ, да ми се и без тога трбу за леђа прилепи.

Ено је и Н. пошао другим трагом. Пише ми после

## Кестење.

— О томе српском клубу у Загребу не чујеш скоро никад ништ, а и кад чујеш, а ти би волео да ниси чуо.

— Штета што Паја Јовановић није позајмио од Гржанића чизму, само на један дан.

— Кажу да за време одсуства Германовог из Карловаца сви карловчани иду у капелу, где је некад углављен Карловачки мир, те хвале бога што су и сад карловчани стекли мало мира.

— Даклем Руварац баш неће да се прими избора синодског за владику. До душе и нама се чини да би у оваки синод боље пасовао Емилијан Радић (само што ту не би био јединац).

— Али може бити да би и Радић одбио митру. (Неће гаџа чварака).

— Чудо што нису то растелали да је Руварац због тога захвалио, што не уме писати, па није умео да потпише своје име (тамо где су они хтели).

Маронко.

## Добар одговор.

„Ко нам даје, реци,  
ту мирисну каву?“

— малог ђака Саву  
пито' уча Гавра;  
а овај ће рећи:

„...стари чика Ставра!“

Др. Казбулбуц.

## Неке пословице у извесним приликама.

„На муци се познају јунаци!“ . . . реко увек покојни баба Мија, кад су га пијана — кроз блато кући вукли. —

„Није све злато што се вија!“ . . . говорио је сам себи тврдица Јанаћко, слажући у свој сандук паклице банкнота.

„Уздај се у се, и у своје кљусе!“ . . . казао је циганин, појавивши украдену бедевију.

„Љубав није шала!“ . . . уздисао је штуцер Стева, пипајући се по леђи и измицајући са места заказаног рандеуа. —

„Четири ока боље виде.“ Рекао судица Н. кад су га подмислили са две оке дувана.

„Скуи двајут илаћа,“ рекли делегати ономад у Пешти, па одма одобрише оних неколико ситних милиончића.

„Само слога Србина спасава,“ — казују напредњаци у Београду, држећи се сложено своје вратоломне политике.

„У виноу лежи истина!“ . . . бранио се Архимандрит Н. кад су му пребацивали, да не трпи воду.

„Реци, ал онда гледај на утеци!“ . . . пришапнуо тужилац Јаши Томићу.

Др. Казбулбуц.

## И то је скупштина.

Браца Паја пође једаред у Срем по шљиве, и дође у једно мало село. Ту запита једног Сремца: бога ти, пријатељу, у кога има шљива на продај? Овај се стаде мислити, па рече: боме брате тешко да ћеш добити, јер што је било већ је распродано, већ ако у кнеза нема.

А које је кућа кнежева?

Ено виш, ди се оно свинче каљуџа.

Браца Паја дође до куће кнежеве, сиђе с кола и отвори од авлије врата. Чим се покаже, ал гаров неки нар'не на њега, и да се није у тај мах и кнежева жена с' оклагијом у руци показала, — би зло прошао. Браца Паја назове бога, и запита за шљиве.

— Имамо пријатељу шљива, ал ми није код куће муж. А да дије?

Та знаш он је кнез овде, па је сад баш у скупштини, него видиш ону кућу ди се они Цигани туку, то је сеоска кућа, иди па се разговори с њиме.

Браца Паја дође до сеоске куће, сиђе с кола, и закуца на врати. Кад уђе токорсе у судницу — има шта и видети, — права бувара Кнез запалио на дугачко, седи под шеширом па пуши, један ешкуч седи, а бербер га сапуни, на пенџеру сеоски боктер реже дуван, а подаље опет други ешкуч још с' једним општинаром извадио брицу па чисти блато с чизама, на банку код фуруне пружно се општински писар колики је дуг па хрче.

Чим уђе унутра, а они сви упреше очи у браца Пају, и један га понуди столицом.

Фала браћо нећу седити, само би са кнезом желио диванити.

Кнез устане и изиђе с' њиме на поље, и рече чега је ради дошао. Кад му кнез каза да има шљива, запита га браца Паја за цену. Два фор. аков, па колко оћеш.

Та то је скупо пријатељу, јер сам у Н. Саду мог'о јефтиније добити; нисам моро чак овамо шибати. Даћу ја теби форинту и по.

Ни крајцаре лакше, ако оћеш — добро, ако нећеш — не мораш.

Кад кнез виде да се браца Паја упутио колима, и да неће узети, повиче за њим: „Забадава си ме кретао само из скупштине.“

Б.

## Имаће право!

„Ала ову госпу“  
— каже Јанош Пишти,

„тај велики шешир  
мора баш да типшти!“

На то Пишта одма  
Јаношу одврати:

„још ће тежи бити  
оном — ко га илати!!!“

Др. Казбулбуц.

## Одговори уредништва.

„Под прозором“. Прима се. Штампаче се. А тако и оно друго.

Б. М. Р. Не слажемо се. Онај стари ругонис је већ подеран.

Омар. Премишљаћемо о вашем предлогу. Али тек за идућу годину.



ИЗАШАО ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

„ОРАО“

# ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА ГОДИНУ 1887.

уз сарадњу српских књижевника уређује Стеван В. Поповић,  
ГОДИНА ТРИНАЕСТА.

Овај највећи, најбољи, најлепши а по томе и најјефтинији српски календар, који је за ово дванаест година распрострајен у више од 165,000 комада по свима крајевима где год има Срба, штампан је и ове године на лепој, углађеној артији.

Календарски део „Орла“ уредио је највештији зналац овога посла у нас проф. Александар Сандић. Овај део доноси: знамените године српске и опште, годишња времена, помрачења сунца и месеца, црквено рачунање времена, пасхалију, небесне знакове, сунце и планете, брижљиво описану планету владарку. У сваком поједином лепим знацима уређеном месецу стари и нови календарион, мене месеца, гатање о времену, предзнаке о години, радње месечне на дому и у пољу, народне и земаљске светковине, разне белешке, уз то чисто изрубрициране листове за белешење.

„Орао“ доноси и у овоме своје тринаестом лету за год. 1887. богат и одабран садржај уређен уметнички израђеним сликама.

## ЗАБАВНО-ПОУЧНИ САДРЖАЈ

„Орла“ за годину 1887. грана се на ове одељке:

1. НАРОДНЕ ЗАДУЖБИНЕ: Воздина задужбина, од С. В. П. 2. ПРИПОВЕТКА ИЗ СРПСКОГ ЖИВОТА: Поп Марко, од С. В. Поповића. 3. НАРОДНО ЗДРАВЉЕ: а) Живот и здравље наше омладине, од С. В. П. б) Алкохолизам, осми чланак од Дра Ђорђа Натошевића. в) О пушењу. г) Петролеј као лек. 4. ПЧЕЛАРСКЕ ПОУКЕ: Мед на осовини роди, од Јована Живановића. 5. ПРАВНЕ ПОУКЕ: Закон о народном устанку у Угарској, од Дра Б. Давидовића. 6. ВИНОГРАДАРСКЕ ПОУКЕ: О подрумима, од М. Петровића. 7. РАТАРСКЕ ПОУКЕ: 1. Кад је боље сејати јесење усеве, раније или доцније? 2. За семе ваља узимати увек најбоље семе. од Антонија Кодолањија. 8. НАРОДНА НАСТАВА: О дацијама или како се обогати? 9. БЕЛЕШКЕ. 10. УЗ НАШЕ ИЛУСТРАЦИЈЕ. Уз овај садржај иду Вашари и Огласи.

## ИЛУСТРАЦИЈЕ

за „Орла“ израђене су у првим уметничким заводима.

I. Насловну слику: 1. Прота Васа Живковић. II. Ликове: 2. Јелена Боздина рођ. Белановића. 3. Стеван Дескачев. 4. Јован Бошковић. 5. Милорад П. Шапчанин. 6. Александар Сандић. 7. Новак Радонић. 8. Леополд Ранке. 9. Стојан Бошковић. 10. Милан Ђ. Милићевић. 11. Иларион Руварац. III. Слике из наших крајева: 12. Св. Андрија. 13. Српски сватови. 14. На међави. 15. Крај огњишта. 16. Срндаћ на муци. 17. Сељани из околине Дубровника. 18. Цетињанке на студенцу. 19. Коњица у црногорској воједи. 20. Саборна црква у Ср. Карловцима. 21. Споменик Бранков на Стражилову. 22. Мати је умрла. IV. Слике из Русије. 23. Празник преображења у Русији. 24. Споменик на ратовање у год. 1877—1878. V. Наше народне ношње. 25. I. Српкиња из околине Пакраца у Славонији. 26. II. Српкиња из околине Пакраца у Славонији. 27. Српкиња варошанка у Србији.

„Орао“ за год. 1887 стоји само 50 новч. или 1 динар.

Наруџбине из Србије прима књижарница Велимира Валозића у Београду која рабатује 20—25%. Из свију осталих крајева упућују се варуџбине на потписану штампарију. Растиривачима и купцима за готово дајемо највећи уобичајени рабат.

На „Орлови“ крили узлетио је „ЦАРИЊ“ мали календар са сликама за год. 1887. Цена му је 20 новч. или 2 гроша, Рабат и наруџбина као у „Орла.“

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду,  
издавалац „Орла“ и „Цариња.“